

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobkyně: **V. R.**, narozené ..., st. přísl. Ukrajina, bytem v P. 4, J. 1151/43, zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem v Praze 2, Slezská 36, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2015, čj. MV-8879-3/SO-2015,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 27. 7. 2015 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 26. 6. 2015, čj. MV-8879-3/SO-2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 12. 2014, čj. OAM-12662-15/TP-2014, jímž byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně pobývala v rámci započitatelných pobytů na území ČR od 4. 4. 2007 do 11. 7. 2014, resp. do 12. 7. 2014, kdy rozhodnutí o zastavení řízení ve věci její žádosti o prodloužení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci. V období od 13. 7. 2014 do 22. 7. 2014 však na území ČR pobývala bez platného oprávnění, čímž došlo k přerušení jejího pobytu. Na tom nic nemění ani to, že jí byl vydán výjezdní příkaz s platností od 22. 7. 2014 do 20. 8. 2014, který není započitatelným

pobytem dle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani to, že dne 13. 8. 2014 jí bylo vydáno vízum strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle § 68 zákona o pobytu cizinců činí rozhodná doba pro posouzení žádosti o povolení k trvalému pobytu 5 let, které bezprostředně předcházejí podání žádosti, přičemž podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu musí být splněny nejen ke dni podání žádosti, ale i kde dni vydání rozhodnutí, a to za předpokladu, že zůstala zachována nepřetržitost pobytu na území. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nesplnila podmínku nepřetržitosti pobytu ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a proto dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nebylo povinností Ministerstva vnitra zabývat se přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.

Žalobkyně namítla, že správní orgány porušily § 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004, správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a nešetřily oprávněné zájmy žalobkyně. Žalobkyně v době podání žádosti o trvalý pobyt splňovala podmínku nepřetržitosti pobytu, neboť ji podala po více než pěti letech nepřetržitého pobytu na území ČR a navíc v době platnosti tzv. překlenovacího pobytového štítku. Okamžitě po skončení platnosti překlenovacího štítku žalobkyně podala žádost o vízum. Postup žalovaného, který v neprospěch žalobkyně potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, považuje žalobkyně za účelový a tvrdí, že žalobkyně měla na území ČR pobývat nelegálně, bylo správním orgánem použito jako záminka, aby žádost o udělení trvalého pobytu mohl zamítnout. Nebyly tudíž splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí a ve vztahu k žalobkyni došlo k nepřiměřenému zásahu do jejích práv.

Žalobkyně dále namítá, že napadeným rozhodnutím došlo i k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Na podporu žalobního tvrzení odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu k této otázce (Pl. ÚS 24/04), a to konkrétně, že: *„Veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit.“* Dále žalobkyně namítla, že se správní orgány v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Žalovaný navrhnul žalobu zamítnout. Zopakoval, že žalobkyně nesplnila podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území dle § 68 zákona o pobytu cizinců, když na území ČR pobývala v období od 13. 7. 2014 do 22. 7. 2014 bez platného oprávnění k pobytu a dále v období od 22. 7. 2014 do 20. 8. 2014 na základě výjezdního příkazu, který není započítatelným pobytem. Dále uvedl, že byla-li žádost o povolení trvalého pobytu zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dopad tohoto rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince nelze zohledňovat.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích, skutkových tvrzeních a právních hodnoceních skutkového stavu.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Podle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že nebyly splněny zákonné předpoklady k zamítnutí její žádosti o povolení trvalého pobytu, neboť ke dni podání žádosti podmínku nepřetržitosti pobytu na území splňovala. S otázkou, zda se podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území vztahuje ke dni podání žádosti nebo ke dni vydání rozhodnutí, se vypořádal žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí, s jehož výkladem se soud ztotožňuje: Zároveň lze v tomto ohledu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011 – 79, dostupného na www.nssoud.cz, dle kterého „pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení“. Podmínka nepřetržitého pobytu na území v trvání minimálně pěti let musí být splněna v době, kdy je o žádosti rozhodováno správním orgánem. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím ze dne 26.3.2014, č.j. OAM-81924-13/DP-2011, bylo řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno, právní moci rozhodnutí nabylo dne 12.7.2014. Není pak sporu o tom, že poslední překlenovací štítek byl žalobkyni vydán dne 9.7.2014 s platností do 11.7.2014, další pobytový štítek žalobkyni vydán nebyl, došlo tak k přerušení jejího nepřetržitého pobytu na území České republiky. Není sporu o tom, že žalobkyně zažádala dne 28.7.2014 o vízum za účelem strpění, které jí bylo posléze i uděleno, tato skutečnost však ničeho nemění na tom, že ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně o žádosti žalobkyně (podané dne 10.7.2014) nebyla podmínka nepřetržitého pobytu na území splněna. Okolnost, že v průběhu řízení o povolení trvalého pobytu žalobkyně přestala pobývat na území ČR v rámci započitatelných pobytů dle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy představovala důvod pro zamítnutí žádosti a v postupu správních orgánů tak nelze shledat žádné pochybení. Námitka nezákonnosti rozhodnutí není důvodná.

Namítla-li žalobkyně porušení § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu s tím, že v řízení nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně, resp. že rozhodnutí správních orgánů nejsou v souladu s veřejným zájmem a neodpovídají okolnostem daného případu, pak uvedené tvrzení nijak nerozvedla, pouze (ve vztahu k § 2 odst. 4) vyložila pojem veřejný zájem a odcitovala rozhodnutí Ústavního soudu, které se týkalo jeho výkladu. Dané žalobní tvrzení pouze obecně odkazuje na ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami a bez uvedení konkrétního skutkového děje či okolnosti tak, aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jí tvrzené nezákonnosti. Ve vztahu k pouze obecnému odkazu žalobkyně na porušení § 2 odst. 4 správního řádu tak lze odkázat na stranu 3 napadeného rozhodnutí resp. stranu 2 (poslední odstavce) a stranu 3 (první odstavce) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ze kterých vyplývá, že se správní orgány zjištěným skutkovým stavem zabývaly, skutkový stav v logických souvislostech hodnotily, přitom v postupu správních orgánů během řízení a ve vydaných rozhodnutích soud rozpor s veřejným zájmem neshledal. Taktéž soud neshledal v postupu správních orgánů okamžik, kdy by oprávněné zájmy žalobkyně nebyly šetřeny.

Soud neshledal důvodnou ani námitku porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i odvolacího správního orgánu vyplývá, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobkyně proto, že takovou povinnost v případě zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců neměly. S uvedeným závěrem se soud ztotožňuje. Žádost žalobkyně o povolení trvalého pobytu byla zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplnila podmínku nepřetržitosti pobytu ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu stanoví, co je nezbytné zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, nikoli povinnost správních orgánů v každém svém rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Jednotlivé případy, kdy správní orgán přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců posuzuje, jsou v zákoně taxativně uvedeny (např. v § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V posuzované věci správní orgány postupovaly podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neobsahuje.

Důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí pak není nucené opuštění území České republiky, rozhodnutí tedy nemá potenciál do soukromých a rodinných vazeb žalobkyně zasáhnout. Dopad rozhodnutí do soukromého života žalobkyně tedy není v posuzovaném řízení relevantní skutečností, která by měla být správními orgány hodnocena. K tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24.4.2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. S ohledem na tuto skutečnost pak nepřichází do úvahy ani postup, kdy by správní orgán nemusel na základě mimořádných okolností aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení proto, že aplikací uvedeného právního předpisu by se dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká